

SMOLENICKÝ POSOL

1/2015

FARSKÝ ČASOPIS, XV. ročník, 6. 2015 na titulárnu slávnosť farského chrámu

Milí moji farníci!

Bolo to krátko po Druhej svetovej vojne, keď malý zhruba štvorročný chlapec zápasil v nemocnici s ťažkou a vtedy takmer neliečiteľnou chorobou – zápalom mozgových blán. Lekári mu nedávali veľké šance a vyjadrili sa, že s veľkou pravdepodobnosťou sa nedožije rána. Jeho mama i babička sa však celú noc úpenlivo a s veľkou dôverou modlili za jeho uzdravenie. Ráno sa chlapec zrazu posadil na posteli, sám od seba sa pomodlil Otčenáš, a choroba bola zažehnaná. Nezostali dokonca ani žiadne následky. Pred dvoma rokmi tento „chlapec“ s dojatím ďakoval Bohu v kruhu svojej rodiny (manželky, šiestich detí i veľkého krdľa vnúčat) za dožitých 70 rokov života.

Patrónkou našej farnosti je naša Nebeská Matka Panna Mária, pričom v deň titulárnej slávnosti nášho farského chrámu oslavujeme krásnu udalosť jej narodenia. Niekedy sa môže zdať, že život človeka je zložený z množstva náhod či navzájom nesúvisiacich momentov bez hlbšieho zmyslu. A že i samotné „objavenie sa“ v tomto svete je jedna veľká náhoda. Máriino nepoškvrnené počatie, narodenie i život však hovorí o čomsi inom. Boh si ju zamiloval od večnosti. Veď už v prvej knihe Svätého Písma čítame o žene, ktorej potomstvo rozšliape hlavu hadovi. Už vtedy ju Boh nosil vo svojom srdci.

Život každého človeka je úžasný Boží dar začlenený do veľkého príbehu lásky Boha k ľuďom. Ku každému osobne. Keď píšem tieto riadky, píšem ich vo veľkej vďačnosti za to, že Boh i mňa nosil vo svojom srdci už dávno pred mojím narodením. Už vtedy, keď v onej noci vypočul modlitby mojej babičky a prababičky a uchránil môjho otca pred smrťou.

Ďakujme Bohu spolu s Máriou našou Patrónkou za dar života. Oslavujme Pána, že si i nás zamiloval už od večnosti. Chráňme a majme v úcte každý život. I ten ešte nenarodený. I život tých, ktorých nazývame inak obdarovaných. A prajem nám všetkým, aby náš život bol podobný Máriinmu nielen v tom, že si aj nás Boh zamiloval, ale aj v našom každodennom slobodnom „Áno“ Bohu.

Nech vás všetkých Pán hojne žehná +

Juraj Schindler, správca farnosti

JESEŇ ŽIVOTA

JÁN LANČARIČ

Jeseň – obdobie radostných obračiek, plných košov plodov zeme, čas šumivého muštu. Čas, keď sa pomaly lúčia lastovičky, pustnú polia a padá lístie zo stromov.

Možno v nej však vidieť aj jedno obdobie ľudského života. Starnutie. Pribúdajúci vek, s ktorým sa spájajú aj obavy. Nie všetci hodokážeme rovnako prijať. Veď staroba prináša so sebou choroby, bolesť a niekedy samotu. Všetko raz pominie a zostane len to, čo si vykonal, dobré či menej dobré. Utekajme sa preto k Božiemu milosrdenstvu, tak ako ho predstavuje sv. sestra Faustína.

Z Ježišovho srdca vychádzajú lúče a zaplavujú svet. Obyčajne pod lúčom rozumieme svetlo života a tieto lúče vy-

chádzajúce z Kristovho srdca nás nabádajú konať dobré skutky, ktoré majú byť odpoveďou na Božiu lásku. Veď aj bohatá úroda na poliach, úroda práce ľudských rúk, nech nás povzbudzuje na vykonávanie dobra pre blížnych.

Čo dodať?

Azda len prosbu k Božiemu milosrdenstvu, ktorého rok začneme sláviť 8. decembra na sviatok Nepoškvrneného počatia Panny Márie.

„Pane daj, aby sme dosiahli pokoj vo svojich srdciach a vo všetkých rodinách našej farnosti.“

IVANA ŠTIBRANÁ

Rok zasväteného života sa začal 30.11.2014, 1. adventnou nedeľou a bude končiť 2. februára 2016, na sviatok Obetovania Pána. Rok zasväteného života bol vyhlásený pápežom Františkom, 50 rokov po promulgácii koncilového dekrétu Perfectae caritatis, o obnove náboženského života.

Na Slovensku máme vyše 3000 zasvätených osôb v 43 ženských a 30 mužských reholiach, vo vyše 400 reholných komunitách.

Zo Smoleníc v súčasnosti žijú v reholiach 2 sestry. Sestra Veronika (Lucia Rábarová), pôsobí v Inštitúte milosrdných sestier Svätého križa, SCSC. Sestra Anna Mária od

Dieťaťa Ježiš (Denisa Slovákova) je v Ráde bosých karmelitánok, OCD.

Smolenice boli dlhé roky miestom, kde pôsobili menšie, či väčšie reholné komunity. Minulý rok odišli zo Smoleníc sestry z Kongregácie Najsvätejšieho Spasiteľa, ktoré mali v Smoleniciach charitný dom pre staršie sestry.

Tí, čo si viacej pamätajú, majú iste mnohé milé spomienky na sestričky z Kukučínovej ulice (Spoločnosť dcér kresťanskej lásky - ľudovo nazývané Vincentky). Vracajúc sa do histórie, môžeme spomenúť aj Kongregáciu Dcér božskej lásky, ktorá u nás pôsobila pred likvidáciou kláštorov na začiatku 50.-tych rokov.

Myslime v modlitbách na zosnulé sestry, Eustelu, Neomezium, Beatu a mnohé ďalšie, ktoré sme poznali. Vypomáhali vo farnosti po revolúcii, keď bolo potrebné vyučovať náboženstvo, či poradiť, alebo sme sa len potrebovali zveriť do ich modlitieb.

Aj mladšie sestry, Angelika, Petra, Antónia a mnohé ďalšie, pôsobiace v súčasnosti na iných miestach, prinášajúce obeť Bohu svojim celoživotným záväzkom čistoty, chudoby a poslušnosti, zostávajú v našich spomienkach i modlitbách.

TRAGÉDIA NA CINTORÍNE V SMOLENICIACH DŇA 29.4.1945

ELEONÓRA ČURAJOVÁ

Celé Slovensko si tento rok pripomína rôzne tragédie, ktoré sa udiali počas vojnových udalostí v roku 1945. I v našej obci sa udiala tragédia na našom cintoríne, dňa 29.4.1945.

Bola pekná jarná nedeľa. Ľudia sa pomaly spamätávali z prežitých krušných dní. V dedine sa pomaly život konsolidoval. I účasť v kostole bola značná. Bolo za čo ďakovať Pánu Bohu. V nedeľu boli dve sv. omše o 8.00 hod. a 10.00 hod. a popoludní o 14.00 hod. litánie. Bolo nejakým dobovým zvykom, že ako deti sme skôr chodili na litánie, aby sme ešte navštívili hroby našich blízkych. Niektoré hroby boli obsadené pestrými výhonkami, čo deti lákalo k obdivu, hlavne na malom cintoríne – detskom. Tak to bolo i v túto nedeľu. Štyri dievčatká boli práve na tomto mieste.

Daktoré dievčatko našlo mínu medzi hrobami. Zrejme ju odhodilo a nárazom na obrubu pomníka vybuchla. Alebo jej vybuchla v ruke, lebo pomníky neboli poškodené. Bol to silný výbuch.

Ja som sa zrovna chystala do kostola. Počujem babku Gašparovičovú lamentovať: „Našu Irmušku zabilo.“ Keď som došla ku kostolnej bránke, bolo tam nákladné auto a na nosítkach tieto detičky čierne ako uhol. Jedno si k ústam dávalo ruku bez dlane. Boli to tieto deti:

1. Martuška Vajsáblová, nar. 22.11.1936
2. Mária Gašparovičová, nar. 28.10.1935
3. Mária Šestáková, nar. 5.2.1935
4. Mária Janáčková (z Nešticha), nar. ?

Nakoľko posledná pochádzala z Nešticha, a bola mŕtva, rodina si ju previezla domov. Ostatné tri dievčatká boli prevezené do nemocnice, neviem či ešte daktoré žilo, okrem toho, čo som videla.

Potom následne pyrotechnici hľadali po celom teréne i Kalvárii míny.

Tieto dievčatká aj ostatné mali mať ešte katechézu po litániách v kostole, nakoľko v škole boli ešte vojaci. Katechézu viedol vdp. kaplán František Zeman k 1. sv. prijímaniu.

Dievčatká majú spoločný hrob na ľavej strane malého cintorína, posledná rada.

Táto tragédia sa hlboko dotkla rodičov, ktorí ich uchránili počas fronty. No dotkla sa aj nás, občanov.

R.I.P.

(Ilustrácia: www.pixabay.com)

NÁRODNÉ SRETNETIE MLÁDEŽE P15

POPRADE 31.7. – 2.8.2015

AKO SOM TO PREŽÍVAL JA...

MICHAL TURANSKÝ

Môj nudný prázdninový deň prerušil zaujímavý telefonát: „Nechcel by si ísť do Popradu na P15, máme jedno voľné miesto?“ A treba podotknúť, že bol štvrtok poobede a v piatok ráno sa malo ísť. Každý by v tej chvíli explodoval radosťou - podobne som aj ja - no malo to pre mňa svoje ALE, ktorého som sa obával. Zveril som sa pod Božiu ochranu, čo bola tá správna voľba. Mal som teda pár hodín na zbalenie... Od rozrušenia som nemohol zaspáť, ale nakoniec prišlo vyčinené ráno. Smer Smolenice - Trnava, kde sme sa piati naložili do auta a hurá Poprad. Cesta ubiehala, pustili sa hitovky, spievalo sa a nechýbala dobrá nálada až do cieľa. Tam nás privítali slnečné Tatry. Spolu so zvyšnou časťou našej skupiny, ktorá pricestovala vlakom, sme sa ubytovali v Mládežníckom centre Ichthys. Bolo nás 11 mladých ľudí, plus dvaja dospelí - páter Michal - pavlín z Trnavy a Terézia Drdulová.

Po úmornej registrácii sme sa vybrali do Poprad Arény, kde všetko začalo otváracím ceremoniacom, ktorý sa niesol v duchu roka 1984, kedy pápež Ján Pavol II. prvýkrát vyhlásil Svetové dni mládeže. Potom nasledovala Reťaz - sprievod ulicami Popradu spojený s charitatívnou zbierkou šatstva. Slávenie eucharistie v Konkatedrále Sedembolestnej Panny Márie za účasti spišského biskupa Štefana Sečku, košického arcibiskupa Bernarda Bobera bolo neskutočné - keď si predstavíte 3000 mladých ľudí v chráme ako slávia, radujú sa a spievajú - ten pocit prajem zažiť každému. Bol prítomný aj putovný kríž mládeže, ktorý mladým ľuďom odovzdal sv. Ján Pavol II. a nám špeciálne na túto príležitosť zapožičali Poliaci pripravujúci Svetové dni mládeže v Krakove v roku 2016. Mal som tú milosť, že kríž niesli na začiatku sv. omše v mojej blízkosti a podarilo sa mi ho dotknúť, odovzdať mu moje túžby i bolesti. Potom nasledovalo agapé s výbornou partiou ľudí. Večer bol ukončený krížovou cestou s názvom „Nielen na papieri“ s bratislavským pomocným biskupom Jozefom Hal'kom. Sobota bola výnimočná - spoločné raňajky, skupinky, katechéza, svedectvá a slávenie gréckokatolíckej liturgie. Tá bolo to pre

mňa zaujímavá, čosi nové - počas celého slávenia sa spievalo, pred svätým prijímaním nám vysvetlili ako sa u nich lyžičkou prijíma. Po omši nasledovalo Expo povolaní - prehliadka reholí, koncerty, divadlá, výstavy a iné sprievodné aktivity, napr. adrenalínový park, ktorý si užila naša skupina. V Večernú vigíliu - „Oni uvidia Boha“ - viedol žilinský biskup Tomáš Galis. Počas nej sa nám často rozbúchali rýchlejšie srdcia a zaligotali i slzy, za ktoré sa nikto nehanbil. Nedeľa - posledný deň našej výpravy. Po súkromnej sv. omši s pátrom Michalom sme išli na katechézu so sekretárom Kongregácie pre východné cirkvi - arcibiskupom Cyrilom Vasiľom na tému „Blahoslavení?!“. Naše P15 sme ukončili stretnutím v skupinke, kde sme postavali ľudskú pyramídu. Ďakujem - a určite hovorím za celú našu skupinku - za tento spoločne strávený čas, za nové priateľstvá, za všade prítomného Boha, ktorého sme cítili v každom človeku, v každej situácii.

„Blahoslavení čistého srdca, lebo oni uvidia Boha“ (Mt 5,8) bolo motto celého stretnutia. Počas celého programu sme odkrývali poklady a to nielen tie, ktoré majú ľudia v sebe, ale aj poklady liturgie a tajomstvá, ktoré sa skrývajú v bežnom živote okolo nás, ale mnohé si nevnímame. Mám sa podarilo odkrýť niektoré poklady a tajomstvá - a to z jednoduchého dôvodu - totiž odkrývanie trvá celý náš život.....

RADOSŤ Z MLÁDEŽE

TERÉZIA DRDULOVÁ

Na Základnej škole v Smoleniciach sa v máji a júni opakovanne konal zber plastových fľaš. Žiaci ich mohli nosiť vo vreciach, tie sa vážili a na záver bol vyhodnotený žiak, ktorý nazbieral najviac kilogramov. Ocenenie najlepšieho zbierača sa udialo pri slávnostnom ukončení školského roka v Kultúrnom dome. Tešila som sa spolu s Michalom, ktorý vyhral. Bola som zvedavá, ako sa mu to podarilo a odpoveď ma milo prekvapila. Žiaci ôsmeho ročníka sa dohodli, že budú zberať fľaše nie za seba, ale všetky nazbierané kilogramy napíšu na ich spolužiaka Michala. Chalani chodili po dedine a usilovne zbierali. To, čo by sa nepodarilo individuálne, podarilo sa spoločnými silami. Nevie, kde skršol tento nápad, ale Michalovi, mne - a verím že aj ďalším - priniesol radosť. Dať úsilie do niečoho, čo prinesie iným radosť, stojí za to. A mladí zasa raz ukázali, že je v nich veľa pozitívnej tvorivosti a dobra. Klobúk dole pred tým, kto to navrhol i tými, čo sa pridali!

Tento rok opäť... Národný pochod za život

Prídeš aj TY?

TROCHU INÉ JUBILEUM

S DÁRIOU JAJCAYOVOU SA ZHOVÁRALA EMÍLIA BIHARIOVÁ

Možno viete a možno nie, ale v našej farnosti je farnička, ktorá oslavuje zaujímavé jubileum. Už 20 rokov chodí pomáhať ako dobrovoľník do Lúrd. Naozaj obdivuhodné! Každoročne v júli smeruje pestro vyskladaná skupinka slovenských dobrovoľníkov pod Pyreneje, v ktorej nechýba Dária. Členovia sa rokmi neustále obmieňajú, ale jeden z nich nikdy neabsentuje – Dária Jajcayová. Nie je nadšená, keď sa pozornosť upriamuje na ňu, ale pre mňa stelesňuje ozajstného dobrovoľníka v plnom význame slova a takých veľa nenájdete. Prečo práve Lurdy, čo pre ňu znamenajú a prečo sa na toto miesto už dvadsiatykrát vracia, som sa pre vás snažila zistiť v jeden letný večer.

Dária (prvá zľava) chodí do Lúrd pomáhať už 20 rokov.

• Prečo práve Lurdy? Ako si sa k nim dostala?

V roku 1994, keď v našej farnosti pôsobil dôstojný pán Mrva, sa organizovala farská púť na troch miestach: La Salette, Lurdy a Fatima, i keď už v tom čase bol v seminári. Keď sme sa vrátili, tak sa ma dôstojný pán Košč na našich piatkových stretnutiach mladých pýtal, ktoré miesto ma najviac zaujalo. Bez mihnutia oka som povedala Lurdy. Nasledovala otázka prečo? Myslím, že tí, ktorí tam boli, tak budú so mnou súhlasiť, že je tam aj napriek veľkému počtu ľudí úžasný pokoj. Košč bol niekoľkokrát v Lurdoch s rodinou Nepoškvrnenej na púti a povedal mi, že sa tam dá ísť pomáhať a dá sa to zariadiť. V tom '94 som len nad tým mávla rukou. V 1995 sa na začiatku roka moji rodičia rozhodli ísť do Lúrd a mňa to chytilo tiež. Čo keby som sa spýtala, či sa to dá? Tak som prišla za dôstojným pánom Koščom, že by som rada išla pomôcť a slúžiť postihnutým pútnikom. Opýtal sa ma, koľko nás chce ísť, na ako dlho a o ostatné nech sa nestarám. Nazbieralo sa nás desať dievčat zo Smoleníc a okolia. Dôstojný pán napísal list neviem komu, neviem o čom, ale jednoducho vybavil stáž v Lurdoch pre desať dievčat na tri týždne. A tak sme v júni dobrodružne nastúpili na autobus do Lúrd a boli to nezabudnuteľné tri týždne.

• Vedela by si povedať, ako sa Lurdy zmenili za tých 20 rokov, čo tam chodíš ako dobrovoľník?

Myslím, že kedysi to bolo jednoduchšie, čo sa týka možnosti ísť do Lúrd, aj lacnejšie. Keďže sme boli z východného bloku, tak sme v prvý rok v 1995 neplatili nič. Do Lúrd chodím ako dobrovoľník slúžiť iným, ale všetky náklady na pobyt si musím uhrádzať, teda ubytovanie, stravu a cestu. Ale vôbec neľutujem tie peniaze.

• Čo je pre teba najväčšou motiváciou ísť na misiu, kde si musíš všetko zaplatiť?

Byť jednoducho tam. Do Lúrd si chodím dobíjať „baterky.“ Síce si všetko hradíme a ceny každým rokom stúpajú, ale neľutujem tie peniaze, pretože som na mieste, kde sa cítim dobre. Som medzi svojimi a beriem Lurdy ako kúsok raja na zemi. Fascinuje ma, že napriek množstvu ľudí, ktorí tam chodia, je tam úžasný pokoj, človek si nájde čas pre seba, na priateľov

a tvoríme tam jednu veľkú rodinu. Za tie roky som spoznala strašne veľa ľudí z rôznych krajín, s ktorými mám úžasné vzťahy, rozumieme si a napriek tomu, že sa celý rok nevidíme, pripadá mi to, ako by sme sa v piatok rozlúčili a v pondelok stretli.

• Lurdy sa spájajú so zázrakmi, či už duchovnými alebo telesnými, zažila si zázrak?

Denne je tam x zázrakov na duchovnej rovine, pri telesnom uzdravení som nebola. Počas jednej z prvých pútí sme sa vracali z Lúrd vlakom s rodinou Nepoškvrnenej. Bol tam jeden pán s diagnózou skleróza multiplex. Manželka, s ktorou mal dve deti, ho pri prepuknutí choroby opustila a starala sa oň mama. Rozprával mi, že celý pobyt v Lurdoch strávil v nemocnici, musel byť operovaný a napriek tomu, že tam bol len 4 dni, vracal sa domov tým istým vlakom s tými, s ktorými tam prišiel.

Pre mňa je zázrak každá jedna cesta do Lúrd a naspäť. Od roku 2001 chodím každý rok autom, treba šoférovať cez 2000 km tam a naspäť a zohnať niekoho, kto nám požičia väčšie auto, pomôže s ubytovaním počas cesty... Je úžasné, že sa vždy nájde dobrá partia a zázrakom je i to, že sa nám za tie roky nič nestalo. Pred každou cestou prosím svojich známych o modlitbu a silu modlitby veľmi cítim.

• Čo Slováci a Lurdy? Dobrovoľníci?

Chodí ich tam strašne veľa. A dobrovoľníkov poznám len tých, ktorých som tam dotiahla ja. Počula som, že tam boli aj iní, ale tieto informácie sa v Lurdoch neudeľujú.

• Z tých 20-tich ročníkov, ktoré si absolvovala ako dobrovoľník, je niektorý, ktorý ti tak utkvel v pamäti?

Prvý. Keď som odchádzala z Lúrd prvý krát, netušila som, že budem chodiť do Lúrd každý rok. Keď sme sa v '95 lúčili s tými, čo sme sa tam spoznali, tak každý automaticky vravel: Vidíme sa budúci rok! Moja odpoveď bola: Čo to hovoríte, čo riešite? Veď to sa takto nedá. A to: Vidíme sa budúci rok je tu už 20 rokov. Ešte mi utkvel v pamäti rok 2000, kedy som oficiálne po štyroch rokoch stáže požiadala o vstup do spoločenstva dobrovoľníkov Notre Dame de Lurde, kedy ma počas omše prijali do spoločenstva.

• Aké ti plynú povinnosti z členstva v spoločenstve Notre Dame de Lurde?

Sľubuješ, že v rámci možností budeš každý rok chodiť pomáhať do Lúrd, že prijmeš v pokore prácu, ktorú ti pridelia a tiež sľubuješ, že budeš pomáhať minimálne týždeň na mieste, kde bývaš alebo pracuješ. Keďže pracujem v zariadení s postihnutými deťmi, túto požiadavku mám veľmi ľahko splnenú.

• Ako vyzerá bežný deň dobrovoľníka v Lurdoch?

Prvé štyri roky sa trávia hlavne v kuchyni v nemocnici/hoteli, kde sú ubytovaní pútnici. Pripravuješ stoly, jedlo, izby, zametáš, umývaš... Popritom je formácia, kedy je dobrovoľníkov prezentovaná história Lúrd – zjavenia, život sv. Bernadety, chodí sa po jej stopách, preberajú sa symboly Lúrd či ako

poskytnúť rôzne druhy servisov pre pútnikov. Po štyroch rokoch sa stávaš členom spoločenstva. Môžeš si vybrať, kde chceš slúžiť. Ja si túto možnosť nevyberám. Najčastejšie trávim čas na stanici alebo letisku, kde vítame alebo sa lúčime s pútnikmi. Sme vlastne prvý a posledný kontakt s Lurdami, ktorý je veľmi dôležitý, pretože mnohí prichádzajú prvý krát a netušia do čoho idú. Keď mám čas, tak idem do kúpeľov a pomáhám pri ponáraní pútnikov do kúpeľa. Taktiež je služba pri kvetoch, v sanktuáriu, v sakristiách, služba pri žehlení alebo opravovaní ornátov, štôl, alby...

• **Určite mnohí naši farníci v Lurdoch boli, ale ako si Lurdy spropagovala pre tých, ktorí tam ešte neboli?**

Každé miesto, kde sa zjavila Panna Mária je určitým spôsobom špecifické. Lurdy sú špecifické tým, že sa tam sústreďuje najviac postihnutých ľudí, alebo lepšie povedané inak obdarovaných ľudí a tento fakt dáva tomuto miestu istú pečatľ. Fascinuje ma, že i napriek tomu, že títo ľudia prežívajú ťažký život a majú veľa diagnóz, vyžarujú zo seba úžasnú silu a vôľu, ktorá mne osobne dodáva silu a čerpám z nej. Každý jeden z nás

prežívame problémy, ale uvedomujem si, že tie moje problémy sú ničím v porovnaní s ich problémami. Títo ľudia nestrácajú dobrú náladu, nezúfajú si a uvedomujú si, že aj utrpenie má zmysel. U mnohých som zistila, že ani nemyslia na seba, na svoje uzdravenie, ale na niekoho druhého, komu chcú pomôcť svojím utrpením.

• **Pomáhaš v Lurdoch a ešte si za to musíš zaplatiť, ako vysvetľuješ pre mnohých toto „bláznovstvo“?**

Vravím im, skúste si to a potom uvidíte. Ja to tak jednoducho cítim. Nedá sa to vysvetliť, človek to musí cítiť vo svojom srdci.

• **Sú v pláne Lurdy 21.-krát?**

Je to v Božích rukách ako vždy. Nevieť, čo bude o rok, ale každý rok sa nejakým spôsobom všetko poskladá do takej mozaiky, že nakoniec sa odchádza.

Touto cestou chcem zároveň poďakovať všetkým a bolo ich za tie roky neskutočne veľa, ktorí nám akýmkoľvek spôsobom pomohli a podali pomocnú ruku.

ĽUDIA S VEĽKÝM SRDCOM MEDZI NAMI

DAŠA LANČARIČOVÁ

Som veľmi rada, že v dnešnej uponáhľanej dobe plnej nedostatku lásky, ľahostajnosti k bolesti iných, nevšímavosti k problémom núdznych a zatvrdnutosti srdca obetovať niečo z lásky pre chorých, starých a opustených, žijú medzi nami ľudia, ktorým nie je ľahostajný osud a údel chorých a ich rodín. V našej farnosti hŕstka takýchto ľudí usporiadala už nejednu charitatívnu akciu výťažok z ktorej sme venovali zdravotne znevýhodneným deťom.

Prvou akciou bola Jarná burza kníh konaná 27.4.2014 na fare v Smoleniciach. Naši spoluobčania darovali do burzy veľké množstvo zaujímavých kníh rôznych žánrov. Táto pekná akcia bola spojená aj s prezentáciou rôznych žánrov literatúry a s príjemným posedením pri káve a chutnom koláči. Výťažok z predaja kníh spolu s dobrovoľným príspevkom v sume 111,00€ sme poukázali na účet malému Jakubkovi.

V minulom roku sa dievčatá s predajom starých kníh zúčastnili aj akcie Nedeľný piknik na zámku v Smoleniciach. Tu bol záujem o staré knihy menší, ale o to viac nás tešil skromný výťažok z tejto akcie pre Jakubka. Na jeho účet sme zaslali 40,00€. Aj keď sumy neboli veľké, ale boli darované zo srdca. Dúfam, že pomohli rodičom malého Jakubka, ktorý absolvoval pobyt v ADELI Medical Centre v Piešťanoch.

Ďalšou akciou boli Vianočné trhy na fare. Ponuka rôznych výrobkov bola bohatá, vôňa pečených oblátok, chutných koláčov, kávy, príjemná rodinná atmosféra, detský kútik a prítomnosť Mikuláša dotvárali čarovnú predvianočnú atmosféru. Vyzbieraný dobrovoľný príspevok vo výške 50,00€ bol venovaný Dominikovi Drdulovi. V dobročinných akciách sme pokračovali aj tento rok. Za veľkej pomoci OZ Smoleničan sme 17.5.2015 usporiadali v KD v Smoleniciach Burzu kníh a hračiek. Finančný výťažok z tejto akcie v sume 200,00€ sme osobne odovzdali Martinke Pokornej zo Sekúl pre jej zdravotne znevýhodneného syna Jakubka na zakúpenie plienok.

Martinka na tejto akcii predávala rôzne výrobky z dielne zdravotne znevýhodnených detičiek zo Sekúl. Sumou 500,00€ prispel Jakubkovi aj pán Oto. V našich aktivitách sme pokračovali 12.7.2015 na Smolenickom zámku, kde sme sa v rámci Nedeľného pikniku na zámku presťahovali aj s našimi starými

knihami. Skromným výťažkom z predaja v sume 17,50€ sme prispeli k celkovej sume 800,00€ pre sedemročnú zdravotne znevýhodnenú dievčatko, Emku Krajčírovú zo Sekúl, ktorá potrebuje kvalitnú rehabilitáciu na uvoľnenie svalstva v ADELI Centre v Piešťanoch.

Veľké činy obyčajných ľudí, ktorých mená nenájdem nikde na vývesných tabuliach, plagátoch. Vraví za nich ochota pomôcť a láskavosť srdca podať pomocnú ruku rodičom chorých detí. Život v rodine s dieťaťom trpiacim na chorobu, ktorá limituje jeho prítomnosť v nej, je sprevádzaný bolesťou, strachom, úzkosťou, fyzickým i psychickým napätím, pocitom bezmocnosti, hrôzy a zúfalstva. Je tu veľa nezodpovedaných otázok, veľa výčítiek, obviňovaní a bolesti. Rodina sa musí prispôbiť novej realite, ktorá do značnej miery ovplyvňuje ich navyknutý spôsob života. Potrebuje sa s ochorením svojho dieťaťa vyrovnáť. Veľkým problémom tu je izolácia rodiny od okolia, pretrhnutie sociálnych vzťahov a kontaktov. Prínosom pre takéto rodiny je stretnutie s rodinami, ktoré majú rovnaký problém. Rodičia môžu v tejto komunite rozoberať svoj problém, podeliť sa so skúsenosťami bežného života. Tu prichádza pomoc priateľov, známych, ľudí, ktorí chcú pomôcť a vytvárajú také rodinné zázemie, ktoré prispieva ku kvalite života celej rodiny. Mrzí ma, že sa takýchto charitatívnych akcií zúčastňuje čoraz menej ľudí. Zostávame chladnými k nešťastiu a bolesti iných, otáčame sa chrbtom k ich problémom, sú nám cudzie ich osudy a zatvárame dvere pred ich potrebami.

Som rada, že sú ešte stále medzi nami ľudia s veľkým a láskavým srdcom, ktorí bez nároku na odmenu vo svojom voľnom čase pomáhajú naplniť potreby a túžby chorých, zdravotne znevýhodnených detí a ich rodín. Chcem touto cestou poďakovať všetkým, ktorí akýmkoľvek spôsobom pomohli pri týchto podujatiach a boli spolutvorcami lepšej kvality života v rodinách obdarovaných detí.

(foto www.pixabay.com)

POMOC PRE LEPŠÍ ŽIVOT - JUŽNÝ SUDÁN

LUKÁŠ ZAMBORSKÝ

Južný Sudán vznikol len nedávno, v roku 2011. Dlhotrvajúci konflikt so severným moslimským susedom Sudánom a následná občianska vojna zanechala na tejto najmladšej krajine sveta hlboké stopy. Napriek mnohým pokusom o zmier sa do dnešných dní nepodarilo uhasiť spor medzi stúpcami prezidenta Salva Kira a vojenskými jednotkami lojálnymi odvolanému viceprezidentovi Reikovi Machorovi, paradoxne spoločne bojujúcich pred niekoľkými rokmi za samostatnosť Južného Sudánu. Krajina sa tak zmieta v mnohých problémoch, ktorých riešenie sa zdá byť v nedohľadne. Na základe výzvy medzinárodného spoločenstva sa Slovenská republika zapojila do rozvojovej pomoci Južného Sudánu v podstate už v roku 2011. Realizované projekty sa zameriavali na 2 oblasti: zdravotníctvo a rozvoj poľnohospodárstva spojený so zavádzaním nových techník alebo potravinovej bezpečnosti. A práve jedného poľnohospodárskeho projektu som sa mal možnosť začiatkom tohto roka zúčastniť aj ja, prostredníctvom neziskovej organizácie Človek v ohrození. Pocity očakávania sa striedali s obavami, pre spomínanú napätú situáciu v krajine. Kolegom, ktorého som na projekte striedal som bol ubezpečovaný cez skype cally, že moje obavy nie sú na mieste. V polovici februára som teda vyrazil na cestu. S prestupom v Addys Abebe som sa po niekoľkých hodinách letu ocitol na rozpálenej africkej pôde v hlavnom meste krajiny v Jube, kde som strávil jednu noc a vybavil nutnú registráciu na cudzineckom úrade a na druhý deň som opäť letel. Tentoraz už do cieľovej oblasti, hlavného mesta regiónu Západný Bahr – al – Ghazal, Wau. Tento spôsob prepravy je najefektívnejší na dlhé vzdialenosti, keďže v Južnom Sudáne v podstate neexistujú regulárne cesty a komunikácie. Počas pristávania na letisko vybudované misiou UN som mierne znervóznel pri pohľade na vrakovisko lietadiel rozhodných vedľa pristávacej plochy, a intenzívne som sa presviedčal, že náš prípad to nebude. Na letisku ma už čakal kolega Tomáš a Petra zo Slovenska, ktorá v 200 km vzdialenej dedine Deim Zubeir takisto pôsobila na poľnohospodárskom projekte Človeka v ohrození. Tomáš ma hneď od príchodu uvádzal do mojej budúcej agendy terénneho koordinátora, keďže mal čoskoro odísť. Vzhľadom na časovú tieseň a nutnosť dotiahnuť projekt do konca som nemal veľmi priestor na to aby som si na nové prostredie priliš zvykal. Projekt bol zameraný na pomoc drobným farmárom v 6 dedinách v okolí mesta Wau. Okrem Človeka v ohrození sa na projekte podieľala aj talianska organizácia

Mani Tese donorovaná talianskou biskupskou konferenciou a nemenej dôležitou zložkou boli aj naši lokálni partneri z 2 juhosudánskych mimovládok, bez ktorých by to samozrejme šlo len veľmi ťažko. Počiatková nervozita na jednej aj druhej strane sa rýchlo rozplynula a pustili sme sa hneď do zostávajúcich aktivít. V prvých dňoch som postupne navštívil všetky projektové farmárske skupiny a zoznámil som sa aspoň s časťou našich farmárov. Prijatie bolo veľmi srdečné, snáď nikdy v živote som si nepodal ruky s takým množstvom ľudí. Práca na políčkach bola veľmi ťažká, keďže vrcholilo obdobie sucha a denné teploty sa šplhali k 40 stupňom. Farmári sú v Južnom Sudáne schopní siať 2 – krát do roka, ale len v prípade, že majú prístup k vode po celý rok. Jednou z hlavných úloh bolo preto dokončenie studní v každej projektovej skupine. Voda, ktorá by v našich podmienkach len ťažko spĺňala normy je bežne používaná na pitie. Presvedčil som sa o tom na vlastnej koži, keď som na jeden deň skončil v miestnej nemocnici so žalúdočnými problémami po tom, čo som si pochutil na zrejme nepríliš dobre uvarenom čaji, ktorým ma ponúkli v jednej z projektových dedín. Techniky obrábania a kultivácie pôdy, ktoré si farmári mali možnosť osvojiť od začiatku spustenia projektu sa mi zo začiatku javili ako návrat do minulosti, ale skoro som pochopil, že inak to zrejme nepôjde. Dlhotrvajúci vojenský konflikt spôsobil, že tradičné poľnohospodárske návyky boli zabudnuté a ľudia prestali myslieť na budúcnosť a akékoľvek plánovanie. Obnoviť vieru ľudí v zmysel ich práce bolo zrejme tou najťažšou úlohou. Nemenej ťažkým orieškom bolo citlivo pristupovať k odlišnej mentalite ľudí. Pri akomkoľvek dohadovaní a jednaní je nutné si vopred stanoviť si podmienky „obchodu“. Zvlášť ak človek príde do kontaktu s ľuďmi z kmeňa Dinkov. Už na prvý pohľad vzbudzujú rešpekt, a právom, keďže sú to najvyšší ľudia na svete. Stojac vedľa niektorých som pôsobil ako trpaslík. Dinkovia majú svoj vlastný svet, sú to prevažne nomádi a starajú sa najmä o veľké stáda kráv, s ktorými sa presúvajú z miesta na miesto. Často pritom devastujú polia farmárov, ktorí sú voči nim bezmocní, keďže pastieri si so sebou nosia strelné zbrane a nie je výnimočné že sa strety medzi farmármi a pastiermi končia tragicky. Kravy sú pre Dinkov celý svet, za budúce nevesty sa nimi aj platí vo veľkých množstvách. Ak na to nemáte, môžete skončiť veľmi zle. V meste takmer na každom kroku narazíte na opustených chlapcov žijúcich na ulici. Je to doslova existencia bez akéhokoľvek zmyslu, prežívanie zo dňa na deň medzi odpadkami. O horkokrvnej nátu-

re Sudánčanov som mal možnosť presvedčiť sa na vlastnej koži hneď v prvý týždeň po mojom príchode. V meste prebiehal štrajk policajtov, ktorí nedostali mzdu za 2 až 3 mesiace. Práve som sa počas obeda v priestoroch katolíckej diecézy, kde sme kancelárie zdieľali spolu s inými organizáciami rozprával o vzniknutej situácii s kolegom z Maltézskeho kríža, keď sa zrazu spustila kúsok od nás strelba. Ihneď sa uzavreli brány diecézneho areálu a vyčkávali sme. Strelba po čase prestala, ale večer sa všetko spustilo nanovo. Nespokojní policajti obsadili budovu policajného prezídia a žiadali vyplatenie svojej mzdy. Na druhý deň bolo v meste množstvo vojakov, aj ťažká vojenská technika. Policajti svoje platy síce dostali, ale výsledkom stretu boli 4 mŕtvi. V meste sa potom bolo treba obozretne pohybovať a správať. Tomáš ma upozornil, že do priestorov školského internátu, kde sme boli ubytovaní je nutné sa vracieť do 9-tej hodiny večer. Mesto sa po tejto hodine do-

slova vyľudnilo a na cestách sa objavili vojenské kontroly. Podobné kontroly som zažil aj počas cesty do spomínanej dediny Deim Zubeir, kde som navštívil svoju kolegyniu Petru. Našťastie som cestoval spolu s jedným kňazom, ktorí si pre istotu nechal na sebe kolárik. Ubezpečil ma, že žiadne problémy nehrozia, keďže kňazi požívajú v Južnom Sudáne veľkú úctu. Časom som pochopil, že riešenie mnohých problémov, ktorým ľudia v Južnom Sudáne čelia je hlavne v rukách miestnych ľudí. Vyžaduje si to však krajinu, v ktorej nevládnú zbrane a nevraživosť. Tesne pred odchodom začali prudko stúpať ceny takmer všetkého kvôli oslabenej miestnej mene a na mnohých miestach znova vzplanuli ozbrojené konflikty. Mnohí kolegovia, s ktorými som stále v kontakte sú pripravení na to, že budú musieť krajinu opustiť. Lepší život v najmladšej krajine sveta je preto zdanlivo v nedohľadne. Ostáva len veriť, že nakoniec zvíťazí zdravý rozum a Južný Sudán sa zo svojej temnej minulosti poučí.

MISIA V KRAJINE TISÍCICH KOPCOV - RWANDA

MONIKA KOVÁČOVÁ

Stojím na prašnej križovatke označovanej ako centrum mestečka Kibeho už vyše hodiny, miestni ľudia o niekoľko odtieňov tmavej pokožky sa pristavujú, niektorí podajú ruku, iní sa pristavia a za pár minút mi stihnú povedať celý svoj životný príbeh a ďalší sa na mňa len dívajú niekoľko minút a čas jednoducho plynie. Z diaľky sa konečne vynorí starý autobus a ja do neho nastupujem medzi prvými len preto že som umuzungu (biely človek po kinyarwanda). Rútime sa po prašnej ceste plnej výmoľov ale za to nádherných výhľadov na nekonečné rwandské kopce, keď zrazu autobus zastaví, máme defekt. Ľudia z autobusu, kde sú sedadlá učené pre troch ľudí, no my sa tlačíme po piatich, povyskakujú, spoločne s okoloidúcimi defekt opravia, niektorí sa dotknú mojej pokožky, spravím pár záberov, aké sa u nás veru nevidia a pokračujeme ďalej. 30 km, ktoré sa pre Európanov zdajú otázkou niekoľko desiatok minút, tu je to však niekedy otázka aj niekoľko hodín. Po troch hodinách sa konečne dostávame do druhého najväčšieho mesta Rwandy, Butare, kam chodím nakupovať látky pre sociálno-vzdelávacie centrum pre ženy, ktoré sa stalo mojím dočasným pôsobiskom až do Vianoc.

Keď ma v máji vybrala VŠ zdravotníctva a sociálnej práce sv. Alžbety v Bratislave s podporou agentúry SAMRS na projekt do Rwandy, prvé čo mi prišlo na um bola smutná minulosť, ktorá nie je až takou dávnou minulosťou, a gorily ktorých návštevu odporúčajú rôzne cestovné kancelárie a blogy.

Až pri snorení informácií o Rwande na internete som s nadšením zistila, že Rwanda je úplne iná od iných krajín Afriky. Je označovaná často ak Švajčiarsko Afriky, je naozaj čistá a i na prašných zastrčených uliciach nájdete odpadky len málokde. Takto to určuje vláda a ľudia pravidlá dodržiavajú. A hoci krajinu veľmi poznačila genocída v roku 1994, kedy o život prišlo za 100 dní okolo milióna ľudí hrôzostrašným spôsobom, Rwanda sa pozviechala naozaj závrtným tempom a každým rokom sa mení a rozrastá.

Svoje prvé dni mojej africkej misie som prežila v Masake, čo je predmestie hlavného mesta Kigali. Tu som sa na chvíľu mohla opäť vrátiť k učeniu a pomáhala som v škole a škôlke sv. Vincenza Pallotti, ktorej zriaďovateľmi sú miestne Pallottínske sestry. Vzdelanie, ktoré je deťom poskytované je naozaj na vysokej úrovni a už od škôlky sa učia tri jazyky – kinyarwansky, francúzsky a anglicky. Učiteľia sú šikovní, vedia deti namotivovať

a vzdelanie sa tu berie niečo ako odmena a nie ako povinnosť. Lepší začiatok ako učiť malé usmiate čokoládovo sfarbené deti som si naozaj nemohla priať a keď vybavujem veci v hlavnom meste, vždy sa do školy rada vraciam.

Na hlavné mesto a krásnu školu sa zvykalo ľahko, ale moja misia je niekde inde a tak som sa po troch týždňoch ocitla na juhu krajiny, v mestečku Kibeho, ktoré je od hlavného mesta vzdialené autobusmi 5 hodín ale samozrejme, že v Afrike to často môže byť aj oveľa dlhšie. Kibeho je už vidiek a ľudia na vidieku sú odlišní nielen fyzicky ale aj psychicky, nie sú takí otvorení a v tomto regióne už naozaj vládne chudoba.

Mestečko Kibeho bolo v minulosti dvakrát poznačené genocídou a odohrali sa tu jedni z najväčších masakrov v tom čase, dokonca tu bol vypálený aj kostol, kde sa vtedy skrývali utečenci dúfajúc, že na posvätnom mieste nájdú ochranu, ale márne. Avšak z tohto smutného mestečka plného krvavých slz sa stalo miesto, kde prichádza ročne niekoľko tisíc pútnikov. Keď mi v telefóne oznámili, že môj projekt sa nachádza v Kibeho vtedy som ani len netušila, že je od roku 2001 jediným oficiálne uznaným miestom, kde sa v Afrike zjavila Panna Mária. Tá sa tu zjavovala trom, vtedy ešte študentkám strednej školy, 8 rokov od roku 1981 po 1989. Práve týmto trom študentkám bola predpovedané aj smutné udalosti, ktoré sa diali potom v roku 1994, no vtedy im nikto neveril. Jedna z nich sa dokonca stala aj obeťou genocídy. A keďže bývam v kláštore u lokálnych pallottínskych

sestier, sprostredkovali mi aj stretnutie s jednou vizionárkou. Do Kibeho prichádza nájsť útočisko, pokoj a modlitbu mnoho ľudí nielen z Rwandy a okolitých afrických štátov ale aj z Európy či Ameriky. Sanktuárium, ktoré je mojou každodennou súčasťou, keďže okolo neho vedú moje kroky do práce, bolo dostavané v roku 2003 a jeho inak pokojné okolie sa zmenilo v polovici augusta, na sviatok Nanebovzatia Panny Márie, na pestrofarebnú paletu pútnikov, všade sa ozývajúce spevy, tance, sviečky, davy plné modlitieb a prosieb. Mnohí z nich merali diaľku a prišli aj pešo. Okolie sanktuária, ktoré inak zívá prázdnotou, sa zmenilo na nocľaháreň pod holým nebom a odhodlanie pútnikov bolo pre mňa naozaj svedectvom.

Mojím pracoviskom v Kibeho je antimalnutričné centrum, podporované VŠ zdravotníctva a sociálnej práce sv. Alžbety a je súčasťou zdravotného centra. Moja najbližšia spolupracovníčka je Colette, ktorá má ťažký osud, pretože mať v Afrike postihnuté dieťaťko je neľahký údel, a preto pred ňou skláňam hlavu s akou silou zvláda svoj prácu. Antimalnutričné centrum je zamerané na podvýživu detí do 5 rokov a ja pomáhám Colette s vážením detí, pri vydávaní potravín, pri varení s matkami podvyživených detí, administratívne s vakcínami, výdaji mlieka pre HIV pacientov a okrem toho chodíme pešo aj do okolitých dedín kontrolovať podvyživené deti. Ak sú deti vyliečené, ženy majú možnosť stať sa členkami asociácie v sociálno-vzdelávacích dielňach. Všetky ženy mali v minulosti podvyživené deti a momentálne má asociácia 20 členiek. Tieto ženy v minulosti navštevovali zdravotné centrum z dôvodu podvýživy ich detí. Snahou centra bolo pomôcť ženám zabezpečiť určitý druh finančného príjmu pre ich rodiny, keďže mnohé z nich sú samoživiteľkami. Postupom času sa skupina vyprofilovala a vytvorili si oficiálnu asociáciu. Jej hlavnou činnosťou je práca na pletacích strojoch, na ktorých pletú detské komplety, svetre, čiapky, šály, atď. Zároveň sa učia šitiu. Pre túto asociáciu kupujem materiál, cestovávam do hlavného mesta, snažím sa získať nové zákazky, motivovať ich a priniesť nové nápady. Na sviatok Nanebovzatia Panny Márie sme zrea-

lizovali projekt, kde ženy predávali miestne špeciality a ja som sa snažila zarábať peniaze predajom ich výrobkov a tak získať profit pre ich rodiny. Okrem toho by sme radi rozbehli aj šitie tašiek a interiérového textilu na Slovensku, no čas ukáže.

Keď sa približoval deň môjho odchodu a ja som zistila, že idem na projekt, kde vyše 7 mesiacov už nikto nebol, že ženy z asociácie nerozprávajú iným ako lokálnym jazykom a že budem na projekte sama Slovenka z mojej vysielajúcej organizácie uprostred hôr v nadmorskej výške 2.300 m.n.m mala som pochybnosti a veľký rešpekt. No dnes už viem, že byť tu je naozaj veľkým darom. Deti, ktoré vás jednoducho chytia za ruku a odprevadia vás až domov, nekonečné kopce, obrobené polia, čajové plantáže, preplnené autobusy, kde naozaj len málokedy stretnem bielych, no ľudia si všade pospevujú a zlepšia vám v momente náladu, neskutočná snaha mojich žien z asociácie zarábať peniaze pre ich deti, ich radosť a to, akú cenu má obyčajný úsmev či zamávanie rukou mi vravia, že byť tu je naozaj jedno z najlepších rozhodnutí a požehnaní aké som mohla dostať.

AKO USPIEŤ V ŠKOLE ŽIVOTA

JÁN JAKUBEC

ŠKOLA života - to je Božia škola.

On nás vedie vždy v láske a k láske, bližšie k sebe. Urobí všetko preto, aby si nás pritiahol. Keď mu dáme súhlas na konanie, tak nás to tak nebolí. Ba až vtedy pociťujeme skutočnú, hlbokú a úprimnú radosť zo života.

„Chceš mi skutočne patriť? Chceš skutočne ísť mojou cestou? Spoliehať sa na moje vedenie? Treba sa však mnohému naučiť!“ Ježiš Kristus hovorí podobne: „Budete mať súženie... Moja cesta nie je a nebude prechádzka rajskou záhradou, po pevných chodníkoch. Čím závažnejšie rozhodnutie, tým dlhšia „čakacia“ pauza. Boh od nás chce zodpovedné rozhodnutie, nie urobené v eufórii, ktoré by sme časom ľutovali. Tak vnímam ja, Božiu cestu.“

V tejto etape ma prostredníctvom situácií dostal do stavu, kedy sa mi zrútili všetky istoty. Na stálo. Mám naďalej rád veci, ľudí, lipnem - ak sa to dá ešte tak napísať - na niektorých vzťahoch, možnostiach, ktoré mi život umožňuje. Nie som „studený psí čumák“. Ale som viac či menej ochotný ich oželiť, so slovami (či povzdychom): „Bože, ako Ty chceš...“

Druhá etapa „výučby“ spočívala v predmete spoliehania sa.

Ako mi odobral aj spoločenstvo naplňujúce činnosť v cirkvi, začal ma už „zapracovávať“ mimo. U detí a mladých ľudí „zo sveta.“ Opäť som k tomu celým srdcom prilipol. Aj keď tam bolo to „ale“. S vedomím relativity a už sa nespoliehajúť toľko na seba, ale viac na môjho Boha Otca. Opäť neviem presne, ako toto opísať, aby som sa nedostal k obyčajnému popisovaniu jednotlivých činností a zážitkov.

Popri zaujímavých a úspešných činnostiach s deťmi som totiž smel ešte prežívať iné, trochu skryté a úžasné veci. Predovšetkým - to som už spomínal - Božiu ochranu a vedenie. Pretože dodnes, aj po viac ako dvadsiatich rokoch, sa necítim ani trochu „šéf“ a stále mám pocit nedokonalosti, neistoty a nezaslúženosti v tomto postavení. Za druhé som „tu nešéfoval“ ľuďom rovnakého vyznania, ale ľuďom úplne odlišných pohľadov na život i na svet, s rôznymi životnými hodnotami. Ako to, že sme napriek tomu našli jednotu? Veď, ak sa budete snažiť, cieľavedome o to isté, budete narážať na odpor, prekážky, ľudia sa budú stavať na zadné a vo výsledku, ak budete vôbec aspoň trochu úspešní, z toho vznikne len karikatúra.

NIE JE. A v priebehu oných rokov mi Boh dával mnohokrát jasne najavo, že to nie je mojou snahou, ale JEHO PÔSOBNÍM.

Vedľa veľmi osobných a citových zážitkov to boli napríklad prekvapivé situácie, ktoré vznikali úplne živelne, ako reakcia niekedy na obyčajné podnety. To bralo dych a spoluúčastníkmi riadne zamávalo. Znovu som mohol iba šepnúť, že „ja v tom ale nepôjdem ...“

Potom, po dvadsiatich rokoch sa stala veľká zmena. Do tej doby som zakaždým od samého začiatku, každej prípravy na ďalšie rozhodnutie v živote prosil: „Bože, prosím o tvoju ochranu, tvoje vedenie, tvoje požehnanie ...“ Bol som si vedomý mojej závislosti. Vtedy som -ale neviem prečo do dnes - začal inak: „Bože, BUĎ TOHO TY režisér“. Vnímate rozdiel? V prvom prípade hovoríte: Bože, pozývam ťa ako poradcu a záštitu, v druhom mu dávate mandát k vedeniu a vy sa stávate jedným z tých, čo sú vedení.

POVOLANIE MAMA

MARIANNA HUDCOVIČOVÁ

Neviem, či sa to zdá iba mne alebo väčšina so mnou súhlasí, že z minulého režimu máme zakorenené povedomie, že každý musí chodiť do práce. Musí aj matka s deťmi chodiť do práce za každú cenu a za každých okolností? Možno sa s manželom dohodnú, že sa uskromnia a iba muž bude živiť rodinu a manželka sa bude venovať deťom a celému manažmentu okolo rodiny. Ak

je žena doma, nemusí

prísť z práce s vyplazeným jazykom a plynulo prechádzať do ďalšej šichty v domácnosti: učenie sa s deťmi, varenie, žehlenie, upratovanie... A to nespomínam návštevu lekárov s chorými deťmi alebo s rodičmi či starými rodičmi. K tomu prirátajme dilemu, kto zostane s dieťaťom doma, ktoré je už tretí raz choré a obaja rodičia pracujú. Ja viem, ono sa to dá všetko zvládnuť. Zamestnaných mám je všade okolo nás. Mnohé zamestnané mamy by podľa mňa často menili a boli by radšej doma, ak by sa to dalo. Požiadavky v práci v dnešnej dobe sú veľmi vysoké, mnohí zamestnanci čelia vysokému pracovnému vypätiu, ktoré sa môže odzrkadliť časom rôznym spôsobmi na duši i na tele: depresiou, úzkosťou, nervozitou alebo vznikom rôznych chorôb.

Pamätám si na obdobie, keď som robila au-pair v Anglicku. Čudovala som sa prečo drvivá väčšina matiek zostáva doma a nepracuje. Skôr išlo o opačný extrém. Ženy- matky, ktoré pracovali na plný úväzok boli v menšine a ešte niektorí na ne pozerali ako na krkavčie matky, ktoré zradili svoje povolanie byť matkami na plný úväzok. Bolo to úplne normálne, prirodzené, očakávané, že žena zostáva doma s deťmi, hoci má vysokú školu alebo aj nemá, stará sa o deti a domácnosť. Pritom sa pravidelne môže venovať svojim záľubám, organizovať rôzne akcie, väčšinou dobročinné. Žiadna matka

Môžete si to teraz aplikovať do vlastného života. Ako sa modlíte? Ako spoliehate? Ako veľmi, alebo málo dávate vo svojom živote Bohu priestor na konanie? Len slovami? Potom nefrlite, že Pán Boh vo vašom živote nekoná! On nie je násilník, aby vám silou vstupoval do života a vášho súkromia. On chce, aby ste ho prijali viac, ako vzácneho hosťa, ktorému postupne otvárate všetky dverka vo svojej domácnosti, až sa stane On „pánom domácim“ a vy nájomníkmi. Možno komické prirovnanie, no všetko tu máme len požičané, aj telá. Vlastníme len naše hriechy. Aby sme mu akoby „otvárali dverka.“ Dverka našich srdc a životov. Ale sami od seba, radi a dobrovoľne na základe DÔVERY. Nie, aby to bolo treba na nás vynucovať.:-) Máme toho dosť na premýšľanie, ako môžeme zlepšiť niečo v živote. Čo poviete priatelia?...

sa necítila menejcenná v Anglicku iba preto, že nechodí do práce. Matka môže byť spokojná a vyrovnaná, aj keď sa dobrovoľne rozhodne nechodiť do práce. Dôvodom k spokojnosti v živote nemusí byť za každú cenu iba postup v kariérom rebríčku, ocenenie najlepšieho zamestnanec roka alebo vyšší plat.

Kiež by to bolo také jednoduché a každá mama by si mohla slobodne vybrať či bude chodiť do práce alebo bude aj po materskej a rodičovskej dovolenke matkou na plný úväzok. Neexistuje správne vyriešenie tejto dilemy paušálne pre všetky mamy. Nemyslím si, že matka, ktorá je zamestnaná je menejcennou matkou ako tá, ktorá zostáva doma s deťmi. Na druhej strane bolo by fajn si uvedomiť v dnešnej spoločnosti, že dá sa to aj inak. Mohlo by sa stať prirodzené v povedomí ľudí, že žena- matka môže zostať doma a byť spokojná v tomto povolaní. V Biblii máme spomínaných toľko spokojných matiek!

MAME

JÚLIA RAKOVSKÁ

NIK NA SVETE SA NEVYROVNÁ MAME,
NÁŠ ŽIVOT ROZPRÁVKE SA PODOBAL.
ZLO NA DOBRO ZMENILI JEJ DLANE,
AJ TEN NAJŤAŽŠÍ KRÍŽ SA LÁHŠÍM ZDAL.
OD PRAHU CESTY VEDÚ, JE ICH VEĽA,
TESNOU BRÁNOU SA VCHÁDZA DO NEBA.
POMYSLELA SOM SI, ŽE NEMUSELA DBAŤ
O NÁS VIAC, NEŽ DBALA O SEBA.
OD TOHO DŇA, KEĎ UŽ S NAMI NIE JE,
PO STÝKRÁT KLADIEM ĎALŠIE OTÁZKY.
V TÔNI LÍP SA VÁNOK USMEJE:
AKO SA DÁ ŽIŤ S LÁSKOU BEZ LÁSKY?

TAIZÉ V TAIZÉ

MONIKA KOVÁČOVÁ

Komunita, vnútorný pokoj, láska, modlitba, trvácne priateľstvá, zdieľanie, inšpirácia, spevy, zábava, prirodzenosť, oddych. Asi hodinu od francúzskeho Lyonu sa toto všetko zlieva dokopy a vytvára malú dedinku zvanú Taizé. Čarovné miesto, kam sa každý rok vyberie viac ako 100-tisíc ľudí, pracujúcich i študentov, mladých aj dôchodcov, či celé rodiny s najmenšími deťmi. V Taizé, komunite cirkevných bratov, sa tak vždy stretne mozaika národov a kresťanských náboženstiev z rôznych kútov sveta. A prečo? Všetci tam hľadajú vnútorný pokoj. Tento rok som sa rozhodla ho tam ísť hľadať aj ja.

Komunitu založil brat Roger počas druhej svetovej vojny, keď v Taizé dočasne poskytoval pomoc vojnovým utečencom. Dnes už má ekleziologické spoločenstvo približne 100 bratov, ktorí pochádzajú z katolíckej i rôznych protestantských cirkví z približne 30 kútov sveta a ďalší pôsobia aj v Južnej Amerike, Ázii či Afrike. Koncom roka sa každoročne koná v niektorej európskej metropole stretnutie mladých, organizované bratmi z Taizé. Ja osobne som nový rok takto vítala už v Ríme, Štrasburgu či Prahe. Tento rok sa bude konať stretnutie mladých v Španielsku, vo Valencii. V roku 2015 komunita v Taizé oslavuje 75. výročie od svojho založenia a zároveň 100. výročie narodenia jej zakladateľa. Počas jednej zo svojich večerných modlitieb, bol brat Roger už ako 90-ročný, zavraždený psychicky narušenou ženou.

Po 23-hodinovej ceste autobusom a troch prestupoch som tam nakoniec dorazila. Keď už cestu prestanú lemovať úzke francúzske uličky so starými vidieckymi domčekmi a spoza okna zbadáte obrovskú bránu so zvonmi i mnoho tu a tam roztrúsených ľudí, človek jednoducho vie, že je v Taizé a že z autobusu treba vystúpiť.

V uvítacej miestnosti vám hneď ponúknu veľmi sladký Taizé čaj, ktorý už všetci poznajú a zadedia do skupín podľa veku, či jazyka. Na výber máte buď jednoduché ubytovanie alebo spánok pod holým nebom v stanovom mestečku. Strukoviny, mrkva, ryža, cestoviny – to zase na návštevníkov čaká každý deň na tanieri. Mäso je len výnimočne, no koláče či detskú výživu nájdete vždy. Obed si potom môžete zjesť pod holým nebom. Každý si tam prinesie svoju tácku s proviantom a pohľadá miestečko, kde si rozloží piknik a porozpráva sa „Taizákmi“ navôkol. V rôznych jazykoch. Hoci je totiž Taizé malá francúzska dedinka, francúzštinu tu takmer nepočuť. Ľudia sa zväčša zhovávajú tzv. Taizé English, teda veľmi jednoduchou formou angličtiny, ktorá na dorozumievanie stačí.

Každý deň sú na programe katechézy, ktoré vedú bratia a zdieľanie v skupinkách. V nich sa rozoberajú úryvky zo Svätého Písma a ich aplikovanie do bežného života. Skupiny sú rozdelené podľa veku či jazyka, takže kto si chce precvičiť napríklad nem-

činu, dvere má otvorené. Poobede si môžete dopriať siestu a prejsť sa po nádherných francúzskych poliach, či lúkach. Ak je niekto ešte stále hladný po informáciách, čakajú naň workshopy na témy z oblasti teológie, filozofie, umenia, politiky, psychológie, či sociológie. Chuťové poháriky si potom môže ísť nabudiť do Oyak cafe, obrovského bufetu s kávou, pivom alebo vínom, francúzskymi Crepé palacinkami, či inými maškrtami za naozaj nízke ceny. No kto by odolal nanuku za 25 centov, Cafe Latte za 30 centov, či pivu za 40 centov!

Nová energia sa dá nadobudnúť pri volejbale, futbale alebo frisbee. A ak niekto hľadá naozajstnú oázu pokoja, stačí sa prejsť malým lesíkom k jazeru s dreveným mostom. Nie je nad to, sadnúť si na most a čítať knihu, nasávať atmosféru, alebo len tak sa pozeráť na ľudí okolo a krásu prírody.

A netreba zabudnúť na modlitbu, trikrát do dňa a ako inak, v typickom Taizé štýle. V miestnostiach, ktoré osvecujú len sviečky a na stenách visia závesy teplých farieb, sedíte alebo kľáčite na zemi. Taizé modlitby sú väčšinou spievané, sprevádzané úryvkami z písma a zo zamyslení brata Alojza, ktorý je nástupcom brata Rogera. Bratia, ktorí v jednoduchých bielych habitoch pripomínajú anjelov na zemi, vždy po modlitbe ponúkajú „službu ucha“. Vtedy sa môžete ísť porozprávať, poradiť, poprosiť o požehnanie alebo len tak sa „vykecať“. A ak si nenájdete čas na modlitbu cez deň, kostol je otvorený aj celú noc.

Taizé nikoho k ničomu nenúti. Človek si môže vybrať z programu to, čo mu vyhovuje. Skupinky a katechézy bývajú rôznorodé. Tú našu viedol brat Paulo, ktorý ma hneď ohromil plynulou češtinou a ďalšími piatimi jazykmi. A zdieľanie v skupinkách? Aké kto vyznáva náboženstvo sme neriešili, spájali nás podobné hodnoty, a jeden druhého sme dopĺňali a inšpirovali. Moju asi desaťčlennú skupinku tvorili Nemci, lekár z Hong Kongu, mladý manželský pár z USA, Holanďania a aj študentka z Juhoafrickej republiky. Slovenky sme v celom Taizé boli len dve.

Mojich sedem dní v Taizé bolo naozaj úžasných a už chápem, prečo sa sem ľudia stále vracajú. Taizé je spontánne, plné odlišností, rôznych národov, jazykov, náboženstiev a pritom neuveriteľne jednoduché, tvoriace jednu komunitu. Pravidlá, ktoré napísal brat Roger, sú platné ešte dodnes a hoci tam prichádza stále viac ľudí a komunita sa rozrastá, celistvosť zostáva. Pri pohľade na fotky brata Rogera, ktoré sa nachádzajú po celom areáli, na vás sála pokoj a ten je cítiť v celom Taizé.

Ak máte túlavé topánky, určite odporúčam zísť do Lyonu alebo Cluny. A ak budete niekedy cestovať naprieč Francúzskom a budete blízko Taizé, vrelo odporúčam sa aspoň na dva dni zastaviť na tomto nezabudnuteľnom a čarovnom mieste.

Ďalšieho takého miesta na zemi skrátka niet a aj ja som tu našla vnútorný pokoj, priateľov, správne rozhodnutia a požehnanie od bratov na polročnú misiu v Afrike.

(foto: www.pixabay.com)

KRÁĽOVNÁ A DIVOŽIENKA DIEVČA A MOTÝĽ

(RECENZIA)

MIROSLAVA GREGUŠOVÁ

Nedávno sa mi dostala do rúk kniha od Anzelma Grüna a Lindy Jaroschovej - Kráľovná a divožienka. Je to kniha o 14 biblických ženách. V každom príbehu je zobrazený iný archetyp ženy, napr.: ženy matky, sudkyne, prorokyne, bojovníčky, ženy, ktorá veľmi miluje či múdrej ženy. Na základe týchto biblických príbehov je možné nájsť tieto odtiene ženskosti v každej žene. Samotné príbehy však netvoria celú knihu. Autori zaujímavo rozoberajú vždy určitý typ ženy, o ktorej príbeh je, a autorka rozpráva ako ona sama prežíva určitý rozmer jej ženskosti. Kniha nie je „preduchovnelá“, ale je ľahko stráviteľná aj pre „obyčajný Boží ľud“.

Kniha je povzbudením, je o poznaní ženskosti, jej rôznorodosti, ktorá môže ženám a ich okoliu priniesť veľa dobrého, ak ju spoznajú a všetky jej odtiene vhodne použijú. Možno tu niečo nové o sebe objaviť, získať sebadôveru, možno sa zbaviť strachu a znovu spoznať radosť z toho, že ste žena. Na začiatku školského roka, alebo i počas bežných dní, môže byť táto kniha veľmi dobrým osviežením. Veď takéto pohľadanie po duši potrebujeme aj každý deň. Knihu napísali muž aj žena, čo je veľmi dobré, pretože tak kniha neprináša len jednostranný pohľad. Je vhodná i pre mužov, aby lepšie pochopili svoje ženy, matky, kolegyně, priateľky, dcéry, susedy... Každý si svoj názor však môže urobiť sám, ak si knihu prečíta. A čo hovoria o knihe samotní autori:

„Prajem všetkým ženám, ktoré sa rozhodli zobrať si zo 14 biblických žien príklad, aby v sebe objavili potenciál ukrývajúci sa v ženskej duši a usilovali ho čo najviac rozvíjať. Aby obohatili svet o ženské hodnoty a urobili ho tak ľudskejším, pestrejším, teplejším a láskavejším.“ (Anselm Grün)

„Chceme dodať všetkým ženám odvahu, aby dôverovali svojej ženskej intuícii a nebáli sa ukázať svoju silu. Chceme ich povzbudiť, aby sa tešili zo svojej ženskosti a žili tak, ako to cítia.“ (Linda Jaroschová)

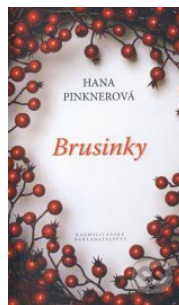
MODLITBA

PRIPRAVILA MÁRIA HODULÍKOVÁ

Drahý Pane,
Ďakujem Ti, že som dnes ešte nič nepokazila. Nikoho som neohovárala, s nikým som sa nepohádala, nikoho som neokradla ani nepodviedla, o nikom som si nemyslela nič zlého. Ďakujem ti tiež, že som sa ešte dnes nedopustila žiadneho klamstva, nevzala som Tvoje meno nadarmo a nikomu som nepriala nič zlé. Nebola som lakomá ani sebecká, nebola som nevďačná, dokonca som ani nereptala..... ale za pár minút, Pane, vyleziem z postele, a to určite budem potrebovať tvoju pomoc!

P.S.: Pane, prosím Ťa, buď so mnou, aby som sa takto modlila aj večer!

Pinknerová Hana: Brusinky. Karmel.naklad.

PODĽA PRÍBEHU OD BRUNA FERRERA
SPRACOVALA JÚLIA RAKOVSKÁ

Zmysel života, prania, rozhodnutia, prijatie zodpovednosti... Je našim osudom zaoberať sa takými ťažkými témami.

Bol jasný letný deň. Lupienky pestrých kvetov sa vynímali v žiare slnečných lúčov. Pri svojej mame sa objavila jej dcérka. Ruky mala ukryté za chrbtom a v jednej držala motýľa. Práve sa jej ho podarilo chytiť v rozkvitnutej záhrade.

Z očí dievčatka vyžarovala roztopená zvedavosť, keď sa spytovala mamy: „Myslíš, že motýľ, ktorého držím v ruke, je mŕtvy alebo živý?“

„Myslím, že je mŕtvy,“ odpovedala predvídavo mama.

Dievča roztvorilo dľaň a pustilo z nej motýľa so štedro sfarbenými nebovo modrými krídlami.

Motýľ rýchlo odletel a vzápätí si sadol na kvet.

„Neuhádla si,“ povedala so smiechom.

Mama sa trochu zamyslene pozrela na dcérku a dodala: „Keby som bola odpovedala, že je živý, mohla si zovrieť dľaň a motýľa zadusiť. Ako vidíš, odpoveď bola v твоjich rukách.“

Dievča s nadšením počúvalo. Od nikoho pre ňu neznali slová krajšie ako od jej mamy, a tá pokračovala: „Aj zdanlivo bezvýznamné rozhodnutia určujú náš život. Za naše vlastné chyby nemajú platiť iní, ale my sami.“

ZÁSADY KREŠŤANSKÉHO ŽIVOTA

PRIPRAVILA MÁRIA HODULÍKOVÁ

Menej vzdychaj, viac spievaj,
menej k zemi, viac k nebu sa dívaj,
menej sa hnevaj, viac sa modlievaj,
menej plánuj, viac podnikaj,
menej s ľuďmi, viac s Bohom počítaj,
menej rozkazuj, viac bližným slúž,
menej hovor o láske, viac miluj,
menej vyčítaj, viac povzbudzuj,
menej sľubuj, viac spĺňaj,
menej nariekaj, viac Bohu ďakuj,
menej pochybuj, viac dôveruj,
menej posudzuj, viac potešuj,
menej vrav, viac uvažuj,
menej sa vyhrážaj, viac odpúšťaj,
menej ber, viac dávaj,
menej kritizuj, viac pomáhaj,
menej o telesnú, viac o duchovnú krásu dbaj,
menej sa chváľ, viac činom dokáž,
menej o terajšie, viac o večné bohatstvo sa staraj!

Kto to činí, vždy bude šťastný.

A nielen deň sviatočný,

ale celý jeho život bude krásny!

ŠTATISTIKY

JURAJ SCHINDLER

Krsty:

- 1. 2. 2015, Michaela Janeková
- 15. 2. 2015, Olívia Knapová, krst
- 15. 2. 2015, Tomáš Mráz, krst
- 1. 3. 2015, Ema Rábarová, krst
- 12. 4. 2015, Ema Boledovičová, krst
- 19. 4. 2015, Simona Vajsáblová, krst
- 3. 5. 2015, Filip Novák, krst
- 3. 5. 2015, Adrián Pavelka, krst
- 5. 5. 2015, Emil Marko Talarico, krst
- 31. 5. 2015, Lea Matysová, krst
- 7. 6. 2015, Isabella Gregušová, krst
- 7. 6. 2015, Jakub Manca, krst
- 7. 6. 2015, Jakub Sedlák, krst
- 27. 6. 2015, Ema Musella, krst
- 3. 7. 2015, Martin Žalud, krst
- 19. 7. 2015, Marcus Patinka, krst
- 19. 7. 2015, Arthur Kenneth William Wilson, krst
- 23. 8. 2015, Katarína Hečková, krst
- 23. 8. 2015, Alžbeta Labudová, krst
- 30. 8. 2015, Timotej Škvarka, krst

Dňa 24. 5. 2015 pristúpilo 22 detí našej farnosti k prvému svätému prijímaniu.

Sobáše:

- 24.1.2015, Jakub Žalud (Smolenice) a Daša Holomková (Smolenice)
- 11.4.2015, Martin Jakubčák (Bratislava-Vrakuňa) a Zuzana Špačková (Bratislava-Vrakuňa)
- 9.5.2015, Andrej Hollán (Vinosady) a Jana Potroková (Dolné Orešany)
- 23.5.2015, Vladimír Jankovič (Smolenice) a Kamila Kičáková (Smolenice)
- 5.6.2015, Jaroslav Kyselovič (Bratislava) a Lenka Kramarová (Bratislava)

- 13.6.2015, Patrik Čeliga (Rovinka) a Jaroslava Ovsenáková (Hostovce)
- 13.6.2015, Christoph Schreiber (Freilassing) a Emília Schreiber r. Hubinská (Freilassing)
- 11.7.2015, Andrej Izakovič (Smolenice) a Veronika Slobodová (Smolenice)
- 18.7.2015, Ladislav Gabčo (Nitra) a Dominika Balážiová (Bratislava)
- 25.7.2015, Martin Ilčík (Bratislava) a Ivana Uhlíková (Trnava)
- 1.8.2015, Ľuboš Minarovič (Trnava) a Stanislava Dobošová (Trnava-Modranka)
- 29.8.2015, Róbert Krutek (Smolenice) a Veronika Kulišková (Smolenice)

Pohreby:

- 2.1.2015, Alžbeta Maršíková, 88 rokov
- 4.2.2015, Jozef Gašparík, 73 rokov
- 9.2.2015, František Hornáček, 78 rokov
- 10.3.2015, Ján Kováčik, 89 rokov
- 23.3.2015, Jozef Cisár, 64 rokov
- 30.3.2015, Pavol Bukna, 58 rokov
- 9.4.2015, Irena Šimončíková, 82 rokov
- 11.4.2015, Pavlína Hurdová, 88 rokov, uloženie urny
- 17.4.2015, Dominik Holomek, 69 rokov
- 17.4.2015, Štefan Hečko, 86 rokov
- 9.5.2015, Jozefína Dragonidesová, 59 rokov
- 26.5.2015, Filoména Sládeková, 84 rokov
- 9.6.2015, Anna Žaludová, 73 rokov
- 10.7.2015, Štefan Hoblík, 61 rokov
- 14.7.2015, Jozef Smelý, 68 rokov
- 27.7.2015, Gabriela Jakubčíková, 69 rokov
- 28.7.2015, Margita Mrázová, 68 rokov
- 30.7.2015, Mária Kovačovičová, 77 rokov
- 2.9.2015, Cecília Sobotová, 90 rokov

VÝZNAM SLOVA BOHATÝ

PRIPRAVILA MÁRIA HODULÍKOVÁ

Počas prednášky študent oslovil profesora, aby vysvetlil význam slova bohatý. Profesor do podrobnosti vysvetľoval význam tohto slova. Človek od svojho detstva rozmýšľa a zaujíma sa o všetko, čím by si mohol upokojiť svoje ego. Už počas školy a štúdií uvažuje čím bude, aby sa mal dobre, aby nadobudol vedomosti, dobrú prácu, dobré bývanie. V dospelosti túži po peknom partnerovi, potom rodine, dostatku financií a dobrom poste....Keď profesor dokončil vysvetľovanie, spýtal sa študenta, či spokojný s výkladom. Študent sa zamyslel a povedal: „Ja by som slovo „bohatý“ rozdelil - Boh a Ty! Keď bude teda Boh kráčať s tebou, pôjdeš Jeho cestou a on sa postará o všetko, čo k životu potrebuješ a nájdeš aj pokoj, ktorý môže dať iba On.

NA ZAMYSLENIE

MÁRIA HODULÍKOVÁ

Mnohí z nás už určite navštívili horu Žifčák v Turzovke. Pomaly kráčate hore do kopca, napijete sa z prameňa, pokocháte sa krásnou prírodou až prídete ku kaplnke – na miesto, kde sa zjavila Panna Mária. Sadnete si na lavičky, rozjímate, modlíte sa... vnímate pokoj. V jednom momente sa hrnie po ceste luxusné auto – ste pohoršení, veď predsa aj vy ste mohli ísť autom až hore! Auto zastane až pri kaplnke, vystúpi z neho vodič auta – zaujímavý muž a mladá žena. Muž si kľakne, žena vedľa neho.

Z jedného miesta na lavičke sa ozve – „že sa nehanbia, to nemohli ísť peši ako my?“ Na aute sa pomaly otvárajú dvere, vystupuje z neho mladé dievča, nakláňa sa ešte do auta a pomaly pomáha vyjsť z auta mladej postihnutej dievčine. Z lavičky sa ozve vzdych - „Ach Bože, prepáč už nikdy nebudem súdiť a posudzovať!“

P.S. „Nesúďte a nebudete súdení!“

Farský časopis Smolenický posol. Vydáva Rímskokatolícky farský úrad v Smoleniciach.

Redakčná rada: Emília Bihariová, Miroslava Gregušová, Marianna Hudcovičová, Darina Jajcayová, Ján Jakubec, Ivana Janáčková, vdp. Juraj Schindler, Ivana Štibraná.

Cenzor: vdp. Juraj Schindler.

S cirkevným schválením Arcibiskupského úradu v Trnave, dňa 10. decembra 2013, č. 8976/13. NIHIL OBSTAT.